

דף יד.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' בכורות פ"ה ה"ח

כָּל הַקְּדָשִׁים שֶׁקָּדַם לָהֶם מוֹם קְבוּעַ לְהַקְדֵּשׁ ל וְנִפְדּוּ
חִיבִין בְּבִכּוּרָה. וְאִם קָדַם מוֹם עוֹבֵר לְהַקְדֵּשׁ אוֹ
שֶׁהַקְּדִישׁ תְּמִימִים וְאַחַר כֶּף נוֹלַד לָהֶם מוֹם קְבוּעַ וְנִפְדּוּ
פְּטוּרִין מִן הַבִּכּוּרָה. שֶׁהָרִי לֹא יֵצֵאוּ לְחֻלִּין לְכָל דָּבָר
מִפְּנֵי שֶׁהֵן אֲסוּרִין בְּגִזָּה וְעִבּוּדָה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּהִלְכוֹת
מְעִילָה:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' בכורים פ"ט ה"ב

כָּל הַקְּדָשִׁים שֶׁקָּדַם מוֹם קְבוּעַ מ לְהַקְדֵּשׁ וְנִפְדּוּ חִיבִין
בְּמִתְּנוֹת. וְאִם קָדַם מוֹם עוֹבֵר לְהַקְדֵּשׁ אוֹ שֶׁהַקְּדִישׁ
תְּמִימִים וְאַחַר כֶּף נוֹלַד בָּהֶם מוֹם וְנִפְדּוּ הָרִי אֵלּוּ פְּטוּרִין
מִן הַמִּתְּנוֹת:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' מעילה פ"א ה"ט

בְּהֵמַת הַקְּדֵשׁ שֶׁנִּפְּלָ בָּהּ מוֹם וְנִפְּדֵת ז כמו שֶׁבְּאַרְנוֹ אֵינָה
מִתְּרַת בְּגִזָּה וְעִבּוּדָה וְהָרִי הִיא בְּאֲסוּרָה עַד שֶׁתִּשְׁחַט.

ל. כסף משנה: כל הקדשים שקדם להם מום קבוע להקדשן וכו'. משנה פ"ב דבכורות (דף י"ד) ופרק הזרוע (דף ק"ל):

מ. כסף משנה: כל הקדשים שקדם מום קבוע וכו'. משנה שם ובפ"ב דבכורות (דף י"ד):

נ. כסף משנה: בהמת הקדש שנפל בה מום ונפדית וכו' אינה מותרת בגיזה ועבודה וכו' עד ואינם יוצאים לחולין להגזז ולהעבד לעולם. משנה פרק שני דבכורות (דף י"ד) ופרק הזרוע (חולין דף ק"ל): ואסור להרביע בבכור או בפסולי המוקדשין. בפרק אלו הן

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

נִשְׁחָטָה אַחַר פְּדִיּוֹנָהּ הִתְרָה בְּאֲכִילָהּ. בְּמָה דְבָרִים
 אֲמוּרִים כְּשֶׁקָּדַם הֶקְדָּשׁן אֶת מוֹמֵן אוֹ קָדַם מוֹם עוֹבֵר
 לְהֶקְדָּשׁן. אֲבָל הַמְּקַדֵּשׁ בְּעֵלֶת מוֹם קָבוּעַ לְמִזְבֵּחַ אֵינָהּ
 אֲסוּרָה בְּגִזָּה וְעִבּוּדָה אֲלָא מְדַבְּרִיהֶם. נִפְדַּת הָרִי זֶה
 כְּחֻלִּין לְכָל דָּבָר וְתֵצֵא לְחֻלִּין לְהַגְזוֹ וְלְהַעֲבֹד. חוּץ מִן
 הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר שֶׁהֶקְדָּשָׁה חָלָה עַל גּוֹפֵן אֶף עַל פִּי שֶׁהֵן
 בְּעֵלֵי מוֹמֵין קָבוּעִין מִתְּחִלָּתָן. וְאֵינָן יוֹצְאִין לְחֻלִּין לְהַגְזוֹ
 וְלְהַעֲבֹד לְעוֹלָם. וְאֲסוּר לְהִרְבִּיעַ בְּבְכוֹר אוֹ בְּפִסּוּלֵי
 הַמְּקַדָּשִׁין:

עין משפט . הרמב"ם הל' איפורי מזבח פ"א הי"א

מה בין בעלת מום קבוע לבעלת מום עובר. שבעלת
 מום קבוע אם ילדה והיא קדש יפדה הנולד ויצא לחלין

הלוקין (דף כ"ב) אמר ר' הושעיא המרביע שור פסולי המוקדשין לוקה. ופירש"י המרביע
 שור פסולי המוקדשין שנפדה אפילו על מינו לוקה שהרי גוף אחד ועשאו הכתוב שני
 גופים דתורת חולין ותורת קדשים יש עליו עכ"ל. ואיני יודע למה לא כתב רבינו שלוקה.
 ומה שכתב שאסור להרביע בבכור:

ס. כסף משנה: מה בין בעלת מום קבוע לבעלת מום עובר כו'. בפ"ב דבכורות (דף
 ט"ו:). ומ"ש ואם נתעברה קודם שתפדה וילדה אחר פדיון הולד חולין. ג"ז שם. ומ"ש
 ואם מתה קודם שתפדה נפדית אחר שתמות וכו'. במשנה שם (דף י"ד) ובפ' הזרוע (דף
 ק"ל). ומ"ש אבל המקדיש בעלת מום עובר או תמימה ואחר שהקדישה נולד לה מום קבוע
 אם מתה קודם שתפדה תקבר וכו'. במשנה פ"ב דבכורות ופ' הזרוע. ומ"ש ואם נשחטה
 קודם שתפדה ה"ז נפדית. בפ"ק דמעילה קדשי מזבח תמימים ונעשו בעלי מומין ועבר
 ושחטן רבי אומר יקברו וחכ"א יפדו. ומה שכתב נפדית כל זמן שהיא מפרכסת. בפ"ב
 דחולין (דף ל') וכ"ת דבעי העמדה והערכה והתנן שחט בה שנים או רוב שנים ועדיין היא
 מפרכסת הרי היא כחיה לכל דבריה. ומ"ש ואם ילדה יקרב ולדה. בפ"ב דבכורות (דף ט"ז)
 אמרינן על קדם הקדשן את מומן ולדותיהן שנולדו לפני פדיון מקדש קדשי ואמרינן דבפרק
 אלו קדשים איפליגו אי קדשי ליקרב או אי קדשי לרעייה ופסק רבינו כשמואל ורבא ולא

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

אָף עַל פִּי שֶׁהוּא תָּמִים כְּדֵי שְׁלֹא יִהְיֶה טָפֵל חָמוּר מִן הָעֶקֶר. וְאִם נִתְעַבְּרָה קֶדֶם שְׁתַּפְּדָה וַיִּלְדָּה אַחַר פְּדִיּוֹן הַנֶּלֶד חֲלִין. וְאִם מֵתָה קֶדֶם שְׁתַּפְּדָה נִפְדֵּית אַחַר שְׁתָּמוּת. שֶׁהָרִי לֹא חָלָה קְדָשָׁה גְמוּרָה עַל גּוּפָהּ אֲלֵא עַל דָּמֶיהָ מִפְּנֵי שֶׁהִיָּתָה בַּעֲלַת מוֹם קְבוּעַ. אֲבָל הַמְּקַדֵּשׁ בַּעֲלַת מוֹם עוֹבֵר אוֹ תְּמִימָה וְאַחַר שֶׁהִקְדִּישָׁה נוֹלַד לָהּ מוֹם קְבוּעַ. אִם מֵתָה קֶדֶם שְׁתַּפְּדָה תִּקְבֵּר כְּשֶׁאֵר הַקְּדָשִׁים הַתְּמִימִים מִפְּנֵי שֶׁהִיא צְרִיכָה הַעֲמָדָה וְהַעֲרָכָה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בַּעֲרָכִין. וְאִם נִשְׁחָטָה קֶדֶם שְׁתַּפְּדָה הָרִי זֶה נִפְדֵּית כָּל זְמַן שֶׁהִיא מְפָרְקֶסֶת וְאַחַר כֵּן תֵּאָכֵל. וְאִם יִלְדָה יִקְרַב וְלָדָהּ. נִתְעַבְּרָה קֶדֶם שְׁתַּפְּדָה וַיִּלְדָּה אַחַר שְׁנִפְדֵּית הַנֶּלֶד אָסוּר וְאִינוּ נִפְדָּה. אֲלֵא כִּי צַד יַעֲשֶׂה. סָמוּךְ

כבר פדא ורב פפא משום דשמואל ורבא הוו מארי דגמרא טפי מינייהו: נתעברה קודם שתפדה וילדה אחר וכו'. בפ"ב דבכורות (דף י"ד) שנינו גבי קדם הקדשן את מומן ולדן אסור לאחר פדיון ומפרש בגמרא דמיירי באיעבר לפני פדיון ואתיליד לאחר פדיון ואמרינן בגמרא (דף ט"ו): אותן ולדות מה תהא עליהן אמר רב הונא כונסן לכיפה והן מתין דהיכי ליעבד לקרבינהו מכח קדושה דחוויה קא אתו לפרקינהו לא אלימי למתפס פדיונן אמרי במערבא משום רבי חנינא סמוך לפדיונן מתפיסן לשם אותו זבח ופרש"י קדושה דחוויה דאית בהו תרתי לריעותא חדא דאמותן בעלי מומין שנראו ונדחו ועוד דלאחר פדיון נולדו והן עצמן אין יכול להתפיסן לקדושה גמורה להקריב והואיל ואידחו תו לא מיחזו. לא אלימי למיתפס פדיונן בקדושתן כדי שיצאו הם לחולין שכבר יצאה קדושתן אגב פדיון דאמן וכו'. סמוך לפדיון אמן מתפיסן לשם אותו זבח דהשתא חיילא עלייהו קדושה לעצמן דחשבינהו ולא פקעא קדושתיהו על ידי פדיית אמן עכ"ל ואמרינן בגמרא בעא מיניה רבינא מרב ששת מהו שמתפיסם לכל זבח שירצה א"ל אין מתפיסן (אלא לשם אותו הזבח) ותניא כוותיה ופסק רבינו כרבי חנינא משום דרב ששת ורבינא דבתראי נינהו סברי כוותיה וברייתא דתניא כוותיה דרב ששת כוותיה אתיא. ויש בקצת ספרי רבינו טעות סופר והנוסחא הנכונה לפי שאינו יכול להקריבו מכח אמו לפי שבא מכח קדושה דחוויה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225 email: minchat.aaa@gmail.com

לְפַדְיוֹן אָמוּ מִתְּפִיס זֶה הַנּוֹלָד לְשֵׁם אוֹתוֹ הַזֵּבֶחַ. לְפִי
שָׂאִינוּ יְכוּל לְהִקְרִיבוֹ [מִכַּח אָמוּ] מִפְּנֵי שָׂבָא מִכַּח קִדְשָׁה
דְּחַוְיָה :

עין משפט ד. הרמב"ם הל' תמורה פ"א הי"ג

הַמְּקַדֵּשׁ בְּעֵלֶת מוֹם קָבועַ אֵינָה עוֹשֶׂה תְּמוּרָה ע מִפְּנֵי
שָׂלֵא נִתְקַדֵּשׁ גּוֹפָה קְדוּשׁ גָּמוּר וְאֵינָה אֵלֵא קִדְשַׁת דָּמִים.
אָבֵל הַמְּקַדֵּשׁ בְּעֵלֶת מוֹם עוֹבֵר אוֹ שֶׁהִקְדִּישׁ תְּמִימָה
וְאַחַר כֵּן נוֹלָד לָהּ מוֹם קָבועַ הֵרִי זוֹ עוֹשֶׂה תְּמוּרָה :

עין משפט ה. הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"א הי"א
עיין לעיל עין משפט ג

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מעילה פ"א הי"ט

בְּהֵמַת הַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְלָ בָּהּ מוֹם וְנִפְדֶּת פ כָּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ אֵינָה
מְתַרְתּ בְּגִזָּה וְעִבּוּדָה וְהֵרִי הִיא בְּאֶסְוֶרָה עַד שֶׁתִּשְׁחַט.
נִשְׁחָטָה אַחַר פְּדִיוֹנָה הִתְרָה בְּאֶכֶלָּהּ. בְּמָה דְּבָרִים
אֲמוּרִים כְּשֶׁקָּדַם הַקֹּדֶשׁ אֶת מוֹמָן אוֹ קָדַם מוֹם עוֹבֵר

ע. כסף משנה: המקדיש בעלת מום קבוע אינה עושה תמורה עד ה"ז עושה תמורה וכו'.
משנה פרק הזרוע (דף ק"ל) ופ"ב דבכורות (דף י"ד):

פ. כסף משנה: בהמת הקדש שנפל בה מום ונפדית וכו' אינה מותרת בגיזה ועבודה וכו'
עד ואינם יוצאים לחולין להגזז ולהעבד לעולם. משנה פרק שני דבכורות (דף י"ד)
ופרק הזרוע (חולין דף ק"ל): ואסור להרביע בבכור או בפסולי המוקדשין. בפרק אלו הן
הלוקין (דף כ"ב) אמר ר' הושעיא המרביע שור פסולי המוקדשין לוקה. ופירש"י המרביע
שור פסולי המוקדשין שנפדה אפילו על מינו לוקה שהרי גוף אחד ועשאו הכתוב שני
גופים דתורת חולין ותורת קדשים יש עליו עכ"ל. ואיני יודע למה לא כתב רבינו שלוקה.
ומה שכתב שאסור להרביע בבכור:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

לְהַקְדִּישׁוּ. אָבֵל הַמִּקְדִּישׁ בְּעֵלֶת מוֹם קָבוֹעַ לְמִזְבֵּחַ אֵינָהּ
 אֲסוּרָה בְּגִזָּה וְעִבּוּדָה אֲלָא מִדְּבָרֵיהֶם. נִפְדֵּת הָרִי זוֹ
 כְּחֵלִין לְכָל דָּבָר וְתִצָּא לְחֵלִין לְהַגְזוֹ וְלִהְעֵבֵד. חוּץ מִן
 הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשִׂיר שֶׁהַקֹּדֶשׁ חָלָה עַל גּוֹפָן אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן
 בְּעֵלֵי מוֹמִין קָבוֹעִין מִתְחַלְתָּן. וְאֵינָן יוֹצְאִין לְחֵלִין לְהַגְזוֹ
 וְלִהְעֵבֵד לְעוֹלָם. וְאָסוּר לְהִרְבִּיעַ בְּבְכוֹר אוֹ בְּפִסּוּלֵי
 הַמִּקְדָּשִׁין:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' בכורות פ"ה ה"ה

כָּל הַקְּדָשִׁים שֶׁקָּדַם לָהֶם מוֹם קָבוֹעַ לְהַקְדִּישׁוּ * וְנִפְדּוּ
 חֵיבִין בְּבְכוּרָה. וְאִם קָדַם מוֹם עוֹבֵר לְהַקְדִּישׁוּ אוֹ
 שֶׁהַקְּדִישׁ תְּמִימִים וְאַחַר כֵּן נוֹלַד לָהֶם מוֹם קָבוֹעַ וְנִפְדּוּ
 פְּטוּרִין מִן הַבְּכוּרָה. שֶׁהָרִי לֹא יֵצֵאוּ לְחֵלִין לְכָל דָּבָר
 מִפְּנֵי שֶׁהֵן אֲסוּרִין בְּגִזָּה וְעִבּוּדָה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּהִלְכוֹת
 מַעֲלָה:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' בכורות פ"א ה"ה

מִצּוֹת בְּכוֹר בְּהֵמָה טְהוֹרָה נוֹהֶגֶת בְּאָרֶץ וּבְחוּצָה לְאָרֶץ *
 וְאֵין מְבִיאִין בְּכוֹרוֹת מְחוּצָה לְאָרֶץ לְאָרֶץ שְׁנֹאֲמַר

צ. כסף משנה: כל הקדשים שקדם להם מום קבוע להקדשן וכו'. משנה פ"ב דבכורות
 (דף י"ד) ופרק הזרוע (דף ק"ל):

ק. כסף משנה: מצות בכור בהמה טהורה נוהגת בארץ ובח"ל. כך היא הנוסחא האמיתית
 והכי משמע בסוף פ"ג דתמורה (דף כ"א) ובפ' אלו טריפות (דף מ"ד): אמרינן דאמרה
 ליה בת רב חסדא לרבא אבא שרי בוכרא ולא זבן מיניה בשרא ובפ' קמא דבכורות (דף
 ג'): רב מרי בר רחל ה"ל ההיא חיותא דהוה מקני לאודנייהו לנכרי ובפרק אין צדין (דף

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

(דברים יד-כג) 'וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ' (דברים יד-כג)
 'מֵעֵשֶׂר דְּגָנֶךָ תִּירֹשְׁךָ וְיִצְהָרְךָ וּבְכֹרֶת בְּקָרְךָ וְצֹאנֶךָ'.
 מִמָּקוֹם שָׂאֵתָה מִבֵּיא מֵעֵשֶׂר דְּגָן אֶתָּה מִבֵּיא בְּכוֹר בְּקָר
 וְצֹאן וּמִמָּקוֹם שָׂאֵין אֶתָּה מִבֵּיא מֵעֵשֶׂר דְּגָן אֵי אֶתָּה
 מִבֵּיא בְּכוֹר בְּקָר וְצֹאן אֶלָּא הָרִי הוּא כְּחֻלִּין וְיֹאכֵל
 בְּמוֹמוֹ. וְאִם הֵבִיא אֵין מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ וְלֹא יִקְרַב אֶלָּא
 יֹאכֵל בְּמוֹמוֹ:

דף יד:

עין משפט א. הרמב"ם הל' איפורי מזבח פ"א הי"א

מה בין בעלת מום קבוע לבעלת מום עובר. שבעלת
 מום קבוע אם ילדה והיא קדש יפדה הולד ויצא לחלין

כ"ז): ההוא גברא דאייתי בוכרא קמיה דרבא: ומ"ש ואין מביאין בכורות מח"ל שנאמר
 ואכלת לפני ה' אלהיך וגו' אלא יאכל במומו ואם הביא אין מקבלין ממנו ולא יקרב אלא
 יאכל במומו. בספ"ג דתמורה (דף כ"א) פלוגתא דתנאי ופסק כר"ע. ודע שבספרי רבינו
 היה כתוב מצות בכור בהמה טהורה אינה נוהגת אלא בארץ וע"פ זה השיגו הראב"ד וכתב
 טעות היא זו גם הרמב"ן בהל' בכורות תמה עליו והקשה עליו כמה קושיות וכן הרשב"א
 והר"ן בתשובה וכולם ספר מוטעה נזדמן להם בדברי רבינו והגירסא שכתבתי בדבריו היא
 הכתובה בספרינו והיא הנוסחא האמיתית:

ר. כסף משנה: מה בין בעלת מום קבוע לבעלת מום עובר כו'. בפ"ב דבכורות (דף
 ט"ו:). ומ"ש ואם נתעברה קודם שתפדה וילדה אחר פדיון הולד חולין. ג"ז שם. ומ"ש
 ואם מתה קודם שתפדה נפדית אחר שתמות וכו'. במשנה שם (דף י"ד) ובפ' הזרוע (דף
 ק"ל). ומ"ש אבל המקדיש בעלת מום עובר או תמימה ואחר שהקדישה נולד לה מום קבוע
 אם מתה קודם שתפדה תקבר וכו'. במשנה פ"ב דבכורות ופ' הזרוע. ומ"ש ואם נשחטה
 קודם שתפדה ה"ז נפדית. בפ"ק דמעילה קדשי מזבח תמימים ונעשו בעלי מומין ועבר
 ושחטן רבי אומר יקברו וחכ"א יפדו. ומה שכתב נפדית כל זמן שהיא מפרכסת. בפ"ב
 דחולין (דף ל') וכ"ת דבעי העמדה והערכה והתנן שחט בה שנים או רוב שנים ועדיין היא

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

אָף עַל פִּי שֶׁהוּא תָּמִים כְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה טָפֵל חָמוּר מִן
הָעֶקֶר. וְאִם נִתְעַבְּרָה קֹדֶם שְׁתַּפְּדָה וַיִּלְדָּה אַחַר פְּדִיּוֹן
הַנֶּלֶד חֲלִין. וְאִם מֵתָה קֹדֶם שְׁתַּפְּדָה נִפְדֵּית אַחַר שְׁתָּמוּת.
שֶׁהָרִי לֹא חָלָה קְדֻשָּׁה גְמוּרָה עַל גּוּפָהּ אֲלֹא עַל דָּמֶיהָ
מִפְּנֵי שֶׁהִיָּתָה בַּעֲלַת מוֹם קְבוּעַ. אֲבָל הַמְקַדֵּישׁ בַּעֲלַת
מוֹם עוֹבֵר אוֹ תְּמִימָה וְאַחַר שֶׁהִקְדִּישָׁה נוֹלַד לָהּ מוֹם
קְבוּעַ. אִם מֵתָה קֹדֶם שְׁתַּפְּדָה תִּקְבֵּר כְּשֶׁאָר הַקְּדָשִׁים
הַתְּמִימִים מִפְּנֵי שֶׁהִיא צְרִיכָה הַעֲמָדָה וְהַעֲרָכָה כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְנוֹ בַּעֲרָכִין. וְאִם נִשְׁחָטָה קֹדֶם שְׁתַּפְּדָה הָרִי זֶה
נִפְדֵּית כָּל זְמַן שֶׁהִיא מְפָרְקֶת וְאַחַר כֵּן תֵּאָכֵל. וְאִם
יִלְדָה יִקְרַב וְלָדָהּ. נִתְעַבְּרָה קֹדֶם שְׁתַּפְּדָה וַיִּלְדָּה אַחַר

מפרכסת הרי היא כחיה לכל דבריה. ומ"ש ואם ילדה יקרב ולדה. בפ"ב דבכורות (דף ט"ז)
אמרינן על קדם הקדשן את מומן ולדותיהן שנולדו לפני פדיון מקדש קדשי ואמרינן דבפרק
אלו קדשים איפליגו אי קדשי ליקרב או אי קדשי לרעייה ופסק רבינו כשמואל ורבא ולא
כבר פדא ורב פפא משום דשמואל ורבא הוו מארי דגמרא טפי מינייהו: נתעברה קודם
שתפדה וילדה אחר וכו'. בפ"ב דבכורות (דף י"ד) שנינו גבי קדם הקדשן את מומן ולדן
אסור לאחר פדיון ומפרש בגמרא דמיירי באיעבר לפני פדיון ואתיליד לאחר פדיון ואמרינן
בגמרא (דף ט"ו): אותן ולדות מה תהא עליהן אמר רב הונא כונסן לכיפה והן מתין דהיכי
ליעבד לקרבינהו מכח קדושה דחוויה קא אתו לפרקינהו לא אלימי למתפס פדיונן אמרי
במערבא משום רבי חנינא סמוך לפדיונן מתפיסן לשם אותו זבח ופרש"י קדושה דחוויה
דאית בהו תרתי לריעותא חדא דאמותן בעלי מומין שנראו ונדחו ועוד דלאחר פדיון נולדו
והן עצמן אין יכול להתפיסן לקדושה גמורה להקריב והואיל ואידחו תו לא מיחזו. לא
אלימי למיתפס פדיונן בקדושתן כדי שיצאו הם לחולין שכבר יצאה קדושתן אגב פדיון
דאמן וכו'. סמוך לפדיון אמן מתפיסן לשם אותו זבח דהשתא חיילא עלייהו קדושה לעצמן
דחשבינהו ולא פקעא קדושתיהו על ידי פדיית אמן עכ"ל ואמרינן בגמרא בעא מיניה
רבינא מרב ששת מהו שמתפיסם לכל זבח שירצה א"ל אין מתפיסן (אלא לשם אותו הזבח)
ותניא כוותיה ופסק רבינו כרבי חנינא משום דרב ששת ורבינא דבתראי נינהו סברי כוותיה
וברייתא דתניא כוותיה דרב ששת כוותיה אתיא. ויש בקצת ספרי רבינו טעות סופר והנוסחא
הנכונה לפי שאינו יכול להקריבו מכח אמו לפי שבא מכח קדושה דחוויה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שְׁנֵפֵדִית הַוֵּלֵד אָסוּר וְאִינוּ נִפְדָּה. אֶלָּא כִּי צָד יַעֲשֶׂה. סָמוּךְ
 לְפִדְיוֹן אָמוּ מִתְּפִיס זֶה הַוֵּלֵד לְשֵׁם אוֹתוֹ הַזָּבַח. לְפִי
 שְׂאִינוּ יָכוֹל לְהִקְרִיבוֹ [מִכַּח אָמוּ] מִפְּנֵי שֶׁבֶא מִכַּח קִדְשָׁה
 דְּחֻוּיָהּ:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' ערכין וחרמין פ"ה הי"ד

הַמִּקְדִּישׁ בְּהֵמָה תְּמִימָה לְדָמֶיהָ שׁ הָרִי זוֹ נִתְקַדֵּשׁ גּוֹפָה.
 כִּי צָד. הָאוֹמֵר דָּמִי בְּהֵמָה זוֹ הֶקְדָּשׁ לְמִזְבֵּחַ הִיא עֲצָמָה
 תִּקְרָב. הֶקְדָּשׁ אֶחָד מֵאֵיבָרֶיהָ לְדָמָיו וְאָמַר דָּמִי רַגְלָהּ
 שֶׁל פָּרָה זוֹ הֶקְדָּשׁ לְמִזְבֵּחַ הָרִי זוֹ סֵפֶק אִם פְּשֻׁטָה קִדְשָׁה
 בְּכָלָהּ אוֹ לֹא פְּשֻׁטָה. וְלִפְיֶכָךְ תִּקְרָב וְלֹא תִפְדָּה:

ש. כסף משנה: המקדיש בהמה תמימה לדמיה וכו'. פ"ק דתמורה (דף י"א) בעי רבא
 הקדיש אבר לדמיו מהו דתיחות ליה קדושת הגוף וכו' ותיפשוט ליה מדידיה דאמר
 רבא הקדיש זכר לדמיו קדוש קדוה'ג התם דאקדשיה לכוליה הכא דאקדיש חד אבר מאי
 תיקו ופי' רש"י הקדיש אבר לדמיו וכו' משמע דהאי בעיא ליתא אלא לר"י דאמר האומר
 רגלה של זו עולה כולה וכדפרישית וכן מפורש בבעיא דרבא דאמר מי אמרינן
 מדאקדשיה לחד אבר אקדשיה לכוליה אבל לר"מ ור' יהודה דאמרי שאין קדוש אלא אותו
 אבר אפי' באומר רגלה של זו עולה כ"ש בשאינו מקדיש רגלה אלא לדמיו דפשיטא דלא
 פשטה קדושה בכולה ומאחר שרבינו פסק בפ"ד ממעילה ובפס"ו ממעשה הקרבנות כר"מ
 ור' יהודה קשה היאך כתב כאן ופ"ד בעיא דרבא והרי זה כמזכי שטרא לבי תרי. ונראה
 לדחוק ולומר שרבינו סובר דהאי בעיא דרבא לכ"ע בעי לה אף לר"מ ור' יהודה דאע"ג
 דלר"מ ור' יהודה כי אמר רגלה של זו עולה לא פשטה קדושה בכולה היינו במקדיש אותו
 אבר קדושת הגוף דכיון שאותו אבר אין הנשמה תלויה בו ואינו ראוי ליקרא עולה לא
 חלה עליו קדושה ליקרב עולה והיאך תפשוט הקדושה בכולה מש"ה מעטיה קרא אבל
 כשמקדיש אבר קדושת דמים אע"פ שאין הנשמה תלויה בו חלה עליו קדושה לדמיו ושייך
 למיבעי אי אמרי' מיגו דאקדשיה לחד אבר אקדשיה לכוליה ויש הוכחה לפירוש זה דהא
 רבא מפרש דברי ר"י דבדבר שעושה נבילה פשטה קדושה בכולה אלמא ס"ל כר' יהודה
 והיכי סתים למיבעי בעיא סתם ולא כוותיה הילכך אית לן למימר דאליבא דכ"ע בעי לה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' ערבין וחרמין פ"ה הי"ב

כָּל הַמְקַדֵּשׁ בְּהֵמָה יִבְחֹיֶהָ בֵּין טְהוֹרָה בֵּין טְמֵאָה בֵּין
 קֹדֶשׁ הַבַּיִת בֵּין קֹדֶשׁ מִזְבֵּחַ שְׁנַפֵּל בָּהֶן מוּם אוֹ תְּמִימָה
 הָרְאוּיָה לְקָרֵב כְּמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר הֲרִי זוֹ צְרִיכָה הַעֲמָדָה בְּבֵית
 דִּין שְׁנֵאמַר (וַיִּקְרָא כֹז-יָא) וְהַעֲמִיד אֶת הַבְּהֵמָה. לְפִיכֶן
 אִם מֵתָה הַבְּהֵמָה קֹדֶם שֶׁתַּעֲרֹךְ וְתַפְדָּה אֵין פּוֹדִין אוֹתָהּ
 אַחֵר שֶׁמֵּתָה אֶלָּא תִקְבֵּר. אַבְל אִם הִקְדִּישׁ שְׁחוּטָה אוֹ
 נִבְלָה לְבִדֵּק הַבַּיִת הֲרִי זוֹ תַפְדָּה כְּשֶׁאֵר מִטְּלָטְלִין:

ת. כסף משנה: כל המקדיש בהמה וכו'. בסוף תמורה (דף ל"ב) תנן אחד קדשי מזבח
 ואחד קדשי בדק הבית וכו' ואם מתו יקברו ר"ש אומר קדשי בדק הבית אם מתו יפדו
 ובגמרא אמר רבי יוחנן לרבנן אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית היו בכלל העמדה
 והערכה כלומר ומש"ה אם מתו יקברו משום דבמת לא שייך ביה העמדה ומסיים בה וד"ה
 בעל מום מעיקרו לא היה בכלל העמדה והערכה. ופי' רש"י דבקדשי מזבח דוקא היא
 וממעט לה בגמ' מדכתיב אותה וזהו שדייק רבינו וכתב בין קדשי מזבח שנפל בהם מום
 לאפוקי בעל מום מעיקרו. ומ"ש או תמימה הראויה. ומ"ש אבל אם הקדיש שחוטה או
 נבלה וכו': כתב הראב"ד א"א אפי' למזבח וכו'. ואני אומר שמ"ש רבינו לבדק הבית
 אורחא דמילתא נקט דאין דרך להקדיש למזבח לא שחוטה ולא נבלה. ומ"ש ואפי' הקדישם
 חיים וכו' אם היו בעלי מומין מתחלתן יפדו כבר נתבאר בסמוך ודייקתי כן מלשון רבינו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com